Case Commentary – R. Rajagopal and Ors. V. State of Tamilnadu and Ors.

Kavin. V

(Student, Agurchand Manmull Jain College, Chennai)

Best Citation - Kavin. V, R. Rajagopal and Ors. V. State of Tamilnadu and Ors., 1 ILECR 18, 2022.

வழக்கு குறிப்பு - ர.ராஜ்கோபால் மற்றும் பலர் எதிர் தமிழ்நாடு அரசு மற்றும் பலர்

கவின்.வீ
பி.ஏ. குற்றவியல் மற்றும் காவல்துறை நிர்வாகம்
அகுர்சந்த் மன்முல்லா ஜெயின் கல்லூரி,
சென்னை.

முன்னுரை

ராஜ்கோபால் எதிர் தமிழ்நாடு அரசு வழக்கு, பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரம் மற்றும் தனியுரிமை உரிமை மீதான ஒரு முக்கிய தீர்ப்பாகும். இவ்வழக்கில், அரசுக்கு அவதூறு ஏற்படுத்தும் என்ற காரணத்திற்காக ஒரு கட்டுரை அல்லது புத்தகத்தை அல்லது ஏதோ ஒரு வெளியீடை வெளியிடுவதை அரசு தடுக்க முடியாது. தனியுரிமைக்கான உரிமையைப் பற்றிஇ இந்திய வழக்குகளுக்கு மேலதிகமாக அமெரிக்க மற்றும் பிரிட்டிஷ் சட்டவியலைக் குறிப்பிட்டு, தனியுரிமைக்கான உரிமையைப் பற்றி நீதிமன்றம் இவ்வழக்கில் விவாதித்துள்ளது, மேலும் தன்னுடைய தனியுரிமை மீறப்படும் என தெரிந்து ஒரு நபர் பொது சர்ச்சையை தானாக முன்வந்து எழுப்பினால் அல்லது பொதுப் பதிவின் ஒரு பகுதியான உண்மைகளின் அடிப்படையில் தகவல் வெளியிடப்பட்டால், உறுபு21-ல் இருந்து வரும் தனியுரிமைக்கான மறைமுகமான உரிமை மட்டுப்படுத்தப்படலாம் என்று முடிவு செய்தது. இருப்பினும், உறுபு 19(2) இன் கீழ் கண்ணியத்தின் நலனுக்காக இந்த விதி வரம்புகளுக்கு உட்பட்டது. உண்மையைப் புறக்கணித்து அல்லது தீங்கிழைக்கும் வகையில் தவறான அறிக்கைகள் வெளியிடப்படாவிட்டால், தனியுரிமைக்கான உரிமையை பொது அதிகாரிகளுக்கு அவர்களின் பொதுக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவது தொடர்பான செயல்கள் மற்றும் நடத்தைகளுக்கு தனியுரிமைய மீறலுக்குப் பிறகே, முன்கூட்டியே அணுக முடியாததாக மாற்றப்பட்டது.

வழக்கின் சுருக்கப்பட்டியல்

நீதிமன்றம்	:	இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்
வழக்கின் மேற்கோள்	:	AIR 1995 SC 264, (1994) 6 SCC 632
தீர்ப்பின் தேதி	:	ஜூலை 10,1994
நீதிமன்ற அமர்வு	:	பி.பி. ஜீவன் ரெட்டி மற்றும் சுஹாஸ் சி. சென், ஜே.ஜே. **தீர்ப்பாசிரியர்:** பி.பி. ஜீவன் ரெட்டி
மனுதாரர்கள்	:	நக்கீரன் தமிழ் இதழ் - ஆசிரியர், இணை ஆசிரியர், அச்சுப்பொறி மற்றும் பதிப்பாளர்.
எதிர்மனுதாரர்கள்	:	தமிழ்நாடு அரசு - இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் மற்றும் சிறை கண்காணிப்பாளர்.
வழக்கின் வகை /தோற்றம்	:	உரிமையியல் நீதி பேராணை
சட்டங்கள்	:	இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம்,1950 இந்திய தண்டனைச் சட்டம்,1860
வழக்கின் சட்டத்தின் அம்சம்	:	தகவல் தனியுரிமை
வழக்கின் நிலை	:	நிலை நாட்டப்பட்டு வருகிறது

வழக்கின் பொருண்மைகள்:

ஆறு கொலை குற்றங்களுக்காக மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு 1991 ஆம் ஆண்டு செங்கல்பட்டு சப்-ஜெயிலில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த, சங்கர் @ கௌரி சங்கர் @ ஆட்டோ சங்கர் என்ற கொலை குற்றவாளி சிறையில் இருந்த போது 300 பக்கங்கள் கொண்ட தனது சுயசரிதையை எழுதினார். மனுதாரர்களின் பத்திரிகையான நக்கீரனில் தனது சுயசரிதை வெளியிடுமாறு தனது மனைவியிடம் கொடுத்து, வெளியிடப்படுவதை உறுதி செய்யுமாறு கைதி தனது வழக்கறிஞரிடம் கோரிக்கை விடுத்தார். சுயசரிதை கைதிக்கும் பல ஐஏஎஸ், ஐபிஎஸ் மற்றும் பிற அதிகாரிகளுக்கும் இடையிலான நெருங்கிய தொடர்பை வெளிப்படுத்தியது.ஆட்டோ சங்கரின் பரபரப்பான

வாழ்க்கை வரலாற்றை மிக விரைவில் இதழ் வெளிவரும் என்று மனுதாரர்கள் தங்கள் இதழில் சுயசரிதை தொடர் வெளியீட்டை தொடங்கும் முன் 21-5-1994 தேதியிட்ட இதழில் அறிவித்தனர். இந்த அறிவிப்பு பல போலீஸ் மற்றும் சிறை அதிகாரிகள் மத்தியில் அதிர்ச்சி அலைகளை எழுப்பியது.

இது தொடர்பாக சிறைகளின் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் (R-2) முதல் மனுதாரருக்கு 15-6-1994, சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஆட்டோ சங்கர் அந்த சுயசரிதையை எழுதவில்லையென்றும் மேற்படி சுயசரிதை, சிறை அதிகாரிகளின் அறிவு மற்றும் ஒப்புதலுடன் கைதியால் அவரது மனைவியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டவில்லை மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட புத்தகத்தை வெளியிடுவது தொடர்பாக அவரது வழக்கறிஞர் ஸ்ரீ சந்திரசேகரனுக்கு ஆதரவாக மேற்படி கைதியால் எந்தவொரு பவர் ஆஃப் அட்டர்னியும் நிறைவேற்றப்பட்டவில்லை எனவும் அந்த வெளியீடு சிறை விதிகளுக்கு எதிரானது என்றும், வெளியிடத் தொடர்ந்தால், சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் மிரட்டல் விடுத்து, கடிதம் எழுதினார்.

சுயசரிதை பிரசுரத்தில் அதிகாரிகள் தலையிடுவார்கள் என்று மனுதாரர்கள் பயந்து, மேலும் அவர்களைத் தடுக்கும் வகையில், மனுதாரர்கள் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் நீதிப்பேராணை மனுவைத் தாக்கல் செய்தனர் உயர்நீதிமன்ற தனி நீதிபதி வழக்கு சட்ட வினாவை சார்ந்தது என்று மனுவை தள்ளுபடி செய்தார். மேலும் மனுதாரர்கள் இதழின் மற்றும் கைதியின் அடிப்படை உரிமையான அரசியலமை உறுப்பு 19 (1) (a) ல் உள்ள கருத்துச் சுதந்திரம் மற்றும் சுயசரிதையை அச்சிடுவதற்கான சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க உச்சநீதிமன்றத்தில் நீதிப்பேராணை மனு தாக்கல் செய்தனர்.[1]

வழக்கின் எழுவினாக்கள்:

(1) இந்த நாட்டின் குடிமகன் ஒருவர், மற்றொருவர் தன்னுடைய வாழ்க்கை கதையை அல்லது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதைத் தடுக்க முடியுமா? இத்தகைய அங்கீகரிக்கப்படாத எழுத்துகள் குடிமகனின் தனியுரிமைக்கான உரிமையை மீறுகிறதா? உறுப்பு 19(1)(a) மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட பத்திரிகை சுதந்திரம், ஒரு குடிமகனின் வாழ்க்கை மற்றும் செயல்பாடுகள் பற்றிய அங்கீகாரமற்ற கணக்கை வெளியிடுவதற்கு பத்திரிகைகளுக்கு உரிமை அளிக்கிறதா? இந்த நாட்டின் குடிமகனின் அந்தரங்க உரிமையை மீறும் பட்சத்தில் மற்றும் அப்படி எழுதுவது அவதூறாக இருந்தால் அவருக்கு என்ன தீர்வுகள் உள்ளன?

(2)(அ) அரசு தனது அவதூறுகாக நடவடிக்கையை தொடர இயலுமா?

(ஆ)அரசாங்கம் தனது அதிகாரிகளின் அவதூறு செய்திகளை வெளியிடுவதைத் தடுக்க, பத்திரிகைகளுக்கு முன்கட்டுப்பாட்டை விதிக்க ஏதேனும் சட்ட அதிகாரம் உள்ளதா?

(இ) தாங்கள் அல்லது அவர்களது சக ஊழியர்கள் அவதூறு செய்யப்படலாம் என்று கருதும் பொது அதிகாரிகள், அத்தகைய பிரசுரத்தைத் தடுக்க பத்திரிகைகளுக்கு முன்கட்டுப்பாட்டை விதிக்க முடியுமா?

(3) சிறைக் கைதியின் வாழ்க்கைக் கதையை வெளியிடுவதை சிறை அதிகாரிகளால் தடுக்க முடியுமா, கைதி சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பதால், அவனது உரிமைகளைப் பாதுகாக்க சட்டப்பூர்வ தீர்வுகளைப் பின்பற்ற முடியாத நிலையில், அவன் சார்பாகச் செயல்பட அவர்களுக்கு உரிமை உண்டுடா?

வழக்கில் பயன்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள் :

1. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், 1950
   - உறுப்பு 19 (1) (a) உ/ப உறுப்பு 19 (2) - சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்ட பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான உரிமை.[2]
   - உறுப்பு 21 - வாழ்வதற்கான உரிமை (மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை வரையறுக்கிறது).
2. இந்திய தண்டனைச் சட்டம்,1860

   பிரிவு 499 மற்றும் 500 - அவதூறு.[3]

3. அதிகாரப்பூர்வ இரகசிய சட்டம், 1923

தீர்ப்பின் நியாயவுரை:

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி பி.பி. ஜீவன் ரெட்டி, வழக்கிற்கு குறிப்பிடத்தக்க சங்கர் மற்றும் அவர் வழக்கறிஞர் ஆகியோர் இந்தக் கோரிக்கைக்குக் கூடிவரவில்லை என்பதைக் கவனித்தார். "அவர்களின் சார்பு எங்களிடம் இல்லை... பொருட்படுத்தாமல், ஷங்கர் தனது தனிப்பட்ட வரலாற்றை இயற்றியிருக்கிறாரா அல்லது சாத்தியமுள்ளதஹி குறிப்பிட்டுள்ளாரா ... சமமானதை விநியோகிக்க விண்ணப்பதாரர்களைக் அங்கீகரித்திருக்கிறாரா..." என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர் வாழ்க்கைக் வரலாற்றை உருவாக்கவுமில்லை, மேலும் அதன் விநியோகத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை"

என்றும் அனுமானித்துடன் வழக்கை தொடங்கலாம் என்று நீதிபதி குறிப்பிட்டார். நம்முடையது இந்த நீதிப்பேராணை மேல்முறையீட்டின் இறுதிக் குறிக்கோளுடன் ஒரு அனுமானம் மட்டுமே என்பதை நாம் தெளிவுபடுத்த வேண்டும், மேலும் பொருண்மையின் உண்மையைக் கண்டறிதல் அல்ல" என்று அவர் விளக்கினார்.

நீதிமன்றம், தனியுரிமை உரிமையினால் பாதுகாப்பை ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போல் இரண்டு அம்சங்களாக குறிப்பிட்டுள்ளது,

"(1) தனியுரிமையின் பொதுச் சட்டத்தில், தனியுரிமையின் மீதான சட்டவிரோத மீறல் ஏற்படும் சேதங்களுக்கு உரிமையியல் தீங்கிற்கான நடவடிக்கையை வழங்குகிறது மற்றும்

(2) சட்ட விரோதமான அரசாங்கப் தலையீட்டிற்கு எதிராக தனிப்பட்ட சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கும் தனியுரிமைக்கான உரிமைக்கு அரசியலமைப்பு அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. நீதிமன்றம் இதை அடிப்படை உரிமையாக அங்கீகரித்தது, ஆனால் அது முழுமையானது அல்ல என்று குறிப்பிட்டது.

மேலும், நீதிமன்றம் தனியுரிமை தொடர்பான முக்கிய வழக்குகளான ***காரக் சிங் & பலர் எதிராக உ.பி. & பலர்***[4] மற்றும் ***கோபிந்த் எதிர் ஸ்டேட் ஆஃப் எம்பி & பலர்***[5] யில் "தனிப்பட்ட சுதந்திரத்திற்கான உரிமை, இந்தியாவின் எல்லை முழுவதும் சுதந்திரமாக நடமாடும் உரிமை மற்றும் பேச்சு சுதந்திரம்" ஆகியவற்றிலிருந்து ஒரு சுதந்திரமான தனியுரிமை உருவானதாக வகைப்படுத்தலாம். தனியுரிமைக்கான உரிமை ஒரு முழுமையான உரிமை அல்ல என்றும், "வழக்கின் வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் ஒரு செயல்முறையின் மூலம் செல்ல வேண்டும்" என்றும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

தனியுரிமை விவாதப்பொருளாக கொண்ட அமெரிக்க மற்றும் பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையில் தொடர்புடைய வழக்குகளை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது. இதில் ***கிரிஸ்வோல்ட் எதிர் கனெக்டிகட்***[6] மற்றும் ***ரோ எதிர். வேட்*** [7] ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது, இது அரசாங்கத்தினால் தனியுரிமை மீறலை பற்றி கையாண்டது; மற்றும் ***நியூ யார்க் டைம்ஸ் கோ. எதிர். சல்லிவன்*** [8] இல் குறிப்பிடப்பட்ட கொள்கை, இது பத்திரிகை சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தியது மற்றும் குடிமக்களுக்கு பொது அதிகாரிகள் / பிரமுகர்களின் நடத்தையில் நியாயமான மற்றும் கணிசமான ஆர்வத்தை கொண்டுள்ளனர். மேலும், பத்திரிக்கை சுதந்திரம் என்பது பொதுப் பிரச்சனைகள் மற்றும் நிகழ்வுகளில் பொது அதிகாரிகள் / பிரமுகர்களின் ஈடுபாடு பற்றி தடையற்ற விவாதத்தில் ஈடுபடுவது வரை நீண்டுள்ளது என்ற கருத்தை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது.

மேலும், முன்மொழியப்பட்ட வெளியீட்டின் மீது முன்கட்டுப்பாட்டை விதிக்கும் உரிமையை நீதிமன்றம் மறுத்தது, அதே சமயம் ***நியூயார்க் டைம்ஸ் எதிர் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ்*** [9] "பேச்சு சுதந்திரத்திற்கு முன் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கும் எந்த அமைப்பும், இந்த நீதிமன்றத்திற்கு அதன் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியாக்கத்திற்கு எதிரான ஒரு பெரிய அனுமானத்தை தாங்கி வந்தால், அத்தகைய தடையை விதிப்பதற்கான நியாயத்தை காட்டுவதில் அரசு பெரும் சுமையை கொண்டுள்ளது" மற்றும் அவதூறுக்கான எந்தவொரு தீர்வும் வெளியிடப்பட்ட பின்னரே எழும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. அதேபோன்று, கைதியின் சார்பாகச் செயல்படுவதற்கும், கைதியின் தனியுரிமைக்கான உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்காக முன்மொழியப்பட்ட பிரசுரத்திற்கு முன் கட்டுப்பாடுகளை வைப்பதற்கும் பொது அதிகாரிகளுக்கு உரிமை இல்லை என்ற தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

இந்த உலகளாவிய கொள்கைகளின் பொருந்தக்கூடிய தன்மையை நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்தது மற்றும் தனியுரிமைக்கான உரிமையைக் கையாளும் பரந்த கொள்கைகளின் வரம்பைப் பிரித்தெடுத்தது. பத்திரிக்கை சுதந்திரம் பேச்சு சுதந்திரத்தில் இருந்து பாய்கிறது என்றும், உறுபு 19(2) இல் வழங்கப்பட்ட நியாயமான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டது என்றும், பத்திரிகை சுதந்திரம் மற்றும் தனியுரிமைக்கான உரிமை ஆகியவற்றுக்கு இடையே சமநிலையை ஏற்படுத்துவது முக்கியம் என்றும் நீதிமன்றம் விளக்கியது. உதாரணமாக, பிரிவு 19(2) இன் கீழ் கண்ணியம் கருதி, பெண்களின் கண்ணியத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில், பாலியல் வன்கொடுமை, கடத்தல், கடத்தல் போன்ற சம்பவங்கள் தொடர்பான சம்பவங்களை வெளியிட முடியாது. தனியுரிமை என்பது "***தனிப்பட்ட தனித்துவ உரிமை***" என்றும், பொதுப் பதிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டாலன்றி, சம்பந்தப்பட்ட நபரின் அனுமதியின்றி ஒரு தனிநபரின் தனிப்பட்ட விஷயங்களைக் குறிப்பிடும் எதையும் யாரும் வெளியிட முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், பொது அதிகாரிகளுக்கு தனியுரிமை அல்லது அவர்களின் உத்தியோகபூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபடும் நடத்தை தொடர்பான சேதங்களுக்கான தீர்வுக்கான உரிமை இல்லை என்று அது கூறியது. இருப்பினும், இந்த உரிமைகள் பல்வேறு

விதிவிலக்குகள் மற்றும் விவரக்குறிப்புகளுக்கு உட்பட்டன. ஒரு தவறான வெளியீடு தீங்கிழைக்கும் அல்லது தனிப்பட்ட விரோதத்தால் தூண்டப்பட்டதாக நிரூபிக்கப்பட்டால், பாதிக்கப்பட்ட பொது அதிகாரிக்கு சேதத்திற்கான தீர்வு கிடைக்கும். அதேபோல், பாதிக்கப்பட்ட நபர் தன்னார்வமாக இருந்தால், தனியுரிமை மீறலுக்கு எந்த தீர்வும் இருக்காது.

வழக்கின் முடிவு:

மேற்கூறிய கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், மனுதாரர்கள் ஆட்டோ சங்கரின் வாழ்க்கைக் கதை/சுயசரிதை என அவர்கள் குற்றம் சாட்டியதை, பொதுப் பதிவுகளில் இருந்து, அவருடைய ஒப்புதல் அல்லது அங்கீகாரம் இல்லாமல் கூட வெளியிடுவதற்கு உரிமை உண்டு. ஆனால் அதைத் தாண்டி அவரது வாழ்க்கைக் கதையை வெளியிட்டால், அவருடைய தனியுரிமை உரிமையை அவர்கள் ஆக்கிரமிக்கலாம் மற்றும் சட்டத்தின்படி விளைவுகளுக்கு அவர்கள் பொறுப்பாவார்கள். அதேபோல், அரசோ அல்லது அதன் அதிகாரிகளோ மேற்படி பிரசுரத்தை தடுக்கவோ அல்லது தடுக்கவோ முடியாது. பாதிக்கப்பட்ட பொது அதிகாரிகள்/பொதுப் பிரமுகர்களின் பரிகாரம், ஏதேனும் இருப்பின், இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளபடி, பிரசுரத்திற்குப் பிறகு என்று தீர்ப்பு வழங்கியது.

தீர்ப்பின் அகஉரை:

இன்றியமையாத உரிமையாக மாற்ற உதவும் வகையில், பாதுகாப்பின் சிறப்புரிமையைப் பற்றிய பேச்சை வழக்கு வெளிப்படுத்தியது.இந்த வழக்கின் படி, பாதுகாப்புக்கான சிறப்புரிமை உறுபு 21 இன் ஒரு பகுதியாக அனுமானிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தனிநபரும் தங்கள் மற்றும் தங்கள் குடும்பத்தின் பாதுகாப்பைப் பாதுகாக்க முயற்சிக்க அனுமதிக்கப்படுவார்கள். அரசியலமைப்பில் இந்த சிறப்புரிமையின் சில பகுதிகள் உள்ளனவா என்பதை ஆய்வு செய்ததே தவிர, பாதுகாப்புக்கான வெளிப்படையான உரிமை இல்லை என்று நீதிமன்றம் மறுசீரமைத்தது. ஆனால் அரசியலமைப்பில் இந்த உரிமையின் சில அம்சங்கள் உள்ளன என்று விவாதித்தது.

தீர்ப்பின் புறஉரை:

பொதுப் பதிவேடுகளில் இடம் பெறும் அளவுக்கு ஷங்கர் அல்லது அதிகாரிகளின் அங்கீகாரம் இல்லாமல் கூட பதிப்பாளர்கள் புத்தகத்தை வெளியிடலாம் என்று நீதிபதிகள் தெரிவித்தனர். அவர்களால் இரகசியத் தகவல்கள் எதையும் வெளியிட முடியாது, அவர்கள் 'தனியுரிமைக்கான உரிமையை மீறும் வகையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு தண்டிக்கப்படலாம். அரசால் வெளியிடப்படுவதை நிறுத்த முடியாது ஆனால் மேற்கூறிய உட்பிரிவு பாதிக்கப்படும் பட்சத்தில் பரிகாரம் தேட முழு உரிமை உள்ளது.

தீர்ப்பின் பகுப்பாய்வு:

தீர்ப்பில், பின்னர் எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் சுயசரிதை அப்படியே வெளியிடப்பட்டது.

தவிர்க்கப்பட்ட உண்மைகள்:

அவதூறுக்கு பின்னர் வழக்குத் தொடரப்படலாம் என்றாலும், ஏற்கனவே அதிக குழப்பம் மற்றும் சேதம் ஏற்படின் அவற்றை தடுக்க நீதிமன்றம் கவணம் செலுத்தியிருக்கலாம். சுயசரிதை வெளியிடப்பட்டால் என்ன நடக்கும் மற்றும் அவதூறு ஏற்படலாம் என்ற உண்மையை நீதிமன்றம் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை.

விடுபட்ட பிரச்சினை

அந்த புத்தகம் உண்மையில் சங்கரால் எழுதப்பட்டதா இல்லையா என்ற பிரச்சினையை நீதிமன்றம் முற்றிலும் புறக்கணித்துவிட்டது; மற்றும் உண்மையில் அவரது வாழ்க்கை வரலாறு நேர்மையானதா இல்லையா என்பதை கவனிக்கவில்லை . இதன் நோக்கத்தை அறிந்துகொள்வதற்கும், சுயசரிதை எழுதியவர் அல்லது வேறு ஒருவரின் தீமை காரணமாக ஏதேனும் அவதூறு ஏற்படுமா என்பதைக் கணக்கிடுவதற்கும் இது மிகவும் முக்கியமானது.

தனியுரிமைக்கான உரிமையைக் கையாளும் முந்தைய வழக்குகள் அனைத்தும் தனியுரிமைக் கோட்பாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு உள்ளது. ஆனால் இந்த வழக்கு மிகவும் வித்தியாசமான முறையில், சுயசரிதையின் முதல் வெளியீட்டை அது அனுமதித்தது, ஆனால் அவர்கள் அதைத் தாண்டி அவரது வாழ்க்கைக் கதையை வெளியிட்டால், அவை அவரது தனியுரிமைக்கான உரிமையை ஆக்கிரமிக்கக்கூடும் என்றும் சட்டத்தின்படி விளைவுகளுக்கு பொறுப்பாவார்கள் என்றும் எச்சரித்தது.

இந்த வழக்கு 'தனியுரிமைக்கான உரிமை' அடிப்படை உரிமையாக அமலாக்கப்படுவதற்கு முன் முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த வழக்கில் இன்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டிருந்தால், பெரும்பாலும் தீர்ப்பு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்திருக்கும். அது இப்போது அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட ஒரு

அடிப்படை உரிமையாக இருப்பதால், இந்திய அரசியலமைப்பின் 32 வது உறுபின்படி எந்த வகையிலும் தீங்கு செய்ய முடியாது. சிறை அதிகாரிகளின் விவரங்கள் தனியுரிமையின் கீழ் வரும் என்பது அரசின் வாதமாக இருந்திருக்கும்.

தனியுரிமை சட்ட சீர்திருத்தங்கள் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கப்படும். இப்போது அடிப்படை உரிமையான தனியுரிமைக்கான உரிமை இன்னும் சரியான முறையில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். மேலும், ஒரு அவதூறான அறிக்கைக்காகவோ அல்லது கூறப்படும் உண்மைகளின் உண்மையான தன்மை அறியப்படாத சந்தர்ப்பங்களில் பேச்சு மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரத்தை உத்தரவாதப்படுத்த முடியாது. இந்த உரிமையை மறுக்க முடியாது, அது மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது, இருப்பினும் அது தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைத் தவிர்க்க சூழ்நிலைகளில் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இருப்பினும், தனியுரிமைக்கான உரிமை பற்றிய விவாதத்தைத் தொடங்குவதற்கும், உலகளாவிய தனியுரிமை கொள்கைகள் பயன்பாட்டிற்கும், செயல்முறைக்கு பெரிதும் உதவுவதற்கும் மேலும் தனி உரிமையை உறுதி செய்யும் இந்தத் தீர்ப்பு சிறந்தது.

குறிப்புகள்:

[1]. ராஜ்கோபால் எதிர் தமிழ்நாடு அரசு AIR 1995 SC 264, (1994) 6 SCC 632

[2]. உறுபு 19 (1) (a), 19 (2) & 21 , இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், 1950

[3]. பிரிவு 499 & 500, இந்திய தண்டனைச் சட்டம், 1860

[4]. காரக் சிங் & பலர் எதிராக உ.பி. & பலர் *1963 AIR SC 1295*

[5]. கோபிந்த் எதிர் ஸ்டேட் ஆஃப் எம்பி & பலர் *AIR 1975 SC 1378*

[6]. கிரிஸ்வோல்ட் எதிர் கனெக்டிகட் *[1965] 385 U.S. 479*

[7]. ரோ எதிர். வேட் *[1973] 410 U.S. 113*

[8]. நியூ யார்க் டைம்ஸ் கோ. எதிர். சல்லிவன் *[1954] 376 U.S. 254*

[9]. நியூயார்க் டைம்ஸ் எதிர் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் *[1971] 40 U.S. 713*